

Propostes 2022

Esdevenir artesans d'unitat

Fer créixer la unitat, crear lligams: aquest és un dels grans reptes del nostre temps.

El període actual està marcat per evolucions contradictòries.

D'una banda, la humanitat va prenent més clarament consciència que està interconnectada i relacionada amb tota la creació. La pandèmia ens ha fet adonar una vegada més que som una família humana, que junts passem adversitats, i que només junts podem superar-les.

D'altra banda, les polaritzacions s'agreugen a nivell social, polític i ètic, i provoquen noves fractures a les societats, entre els països, i fins i tot a les famílies. Els cristians no ens estalviem aquests antagonismes. Entre les Esglésies i també en el seu interior, les diferències s'endureixen i esdevenen divisions en un moment en què el nostre testimoni de pau, amb tota la nostra diversitat, seria vital.

Actualment, en alguns països, a aquests antagonismes s'hi afegeix una enorme pèrdua de confiança vers les comunitats cristianes, a causa de la revelació d'agressions sexuals i abusos espirituals comesos en el seu si. Moltes persones han vist traïda la seva confiança. A Taizé, com en altres llocs, aquests darrers anys hem estat treballant la veritat d'aquestes qüestions tan greus. I farem tot el possible perquè Taizé sigui un lloc segur per a tothom (www.taize.fr/protection).

L'Església està cridada a ser un lloc d'amistat per a tothom. Per això, avui és necessària una conversió radical des de la fidelitat al missatge de l'Evangelí. Crist, amb un amor que el va portar al punt de donar-se ell mateix, va obrir una nova font de la qual en podem treure la força per tal d'escollir viure la fraternitat,

per promoure la dignitat de cada ésser humà i per tenir cura de la creació. Crist ens demana que a través de la nostra comunió fraterna, siguem signe que Ell ha vingut a unir tots els éssers humans en l'amor de Déu.

M'agradaria que aquestes propostes per al 2022 ens convidessin a preguntar-nos: com podem fer créixer la unitat en la família humana i amb tota la creació, amb els éssers estimats, en les nostres Esglésies i comunitats, i fins i tot en el nostre propi cor?

f. Albis

- *Cadascuna de les sis propostes va seguida d'un breu text per aprofundir la reflexió. Aquestes citacions s'aprofundiran en articles a la web, podcasts i als tallers que s'ofereixen a Taizé.*
- *Es publicaran en línia referències bíbliques i comentaris per a cadascuna d'aquestes sis propostes. També s'hi inspiraran els textos utilitzats en les introduccions bíbliques a Taizé. Vegeu www.taize.fr/bible*

La peregrinació de confiança el 2022

Tot i que els efectes de la pandèmia es continuen fent sentir, esperem continuar el pelegrinatge de confiança a Taizé i a altres llocs:

- Durant l'any, trobades setmanals a Taizé.
- Del 8 al 15 de maig de 2022, pelegrinatge a Terra Santa.
- Del 7 al 10 de juliol de 2022, trobada europea a Torí.
- Del 13 al 17 de juliol de 2022, trobada d'amistat entre joves musulmans i cristians.
- Del 21 al 28 d'agost de 2022, setmana de reflexió per a joves de 18 a 35 anys. Durant aquesta setmana, els joves que vulguin podran participar en un programa especial al voltant de la preservació de la biodiversitat.
- Del 28 de desembre de 2022 a l'1 de gener de 2023, la propera trobada europea (el lloc s'anunciarà a Torí).

Primera proposta | *La joia de rebre*

Tots nosaltres podem contribuir a un futur de pau i d'unitat en la família humana. Comença amb les relacions que construïm entre nosaltres. Hem de cuidar-nos els uns dels altres, les nostres famílies, els éssers estimats i els amics, sobretot en temps de desafiaments.

La unitat de la família humana creix cada vegada que ens obrim a aquells que provenen d'origens diferents del nostre. ¿Potser podríem acostar-nos més al altres, sobretot als que espontàniament no ho fariem? Sovint ens sorprendrem, perquè el que rebrem d'ells no ens ho hauríem imaginat mai.

Si no ens deixem paralitzar pels dubtes ni els temors, se'ns concedirà la joia de rebre. És en la relació amb els altres que trobem la nostra identitat. Fins i tot ens poden ajudar a sortir dels moments de tristesa interior i a trobar el sentit de la nostra existència.

En una de les paràboles que explica Jesús, una persona malferida rep el socors d'un estranger que passava per allà. El seu gest el porta a córrer el risc d'anar més enllà de fronteres ètniques, polítiques i religioses. L'acte espontani que el va convertir en proïsme del ferit, ¿no va donar sentit a la seva vida aquell dia? Encara avui recordem i ens inspirem en aquesta figura, el «bon samarità» (Lluc 10, 29-37).

«Al nostre país parlem d'Ubuntu, l'essència de l'ésser humà. Ubuntu es refereix, especialment, al fet que no es pot existir com un ésser humà aïllat. Ubuntu parla de la nostra interdependència. No podem ser humans tots sols. Massa sovint ens pensem que som simples individus, separats els uns dels altres, però estem connectats i tot el que fem afecta el món sencer.»

De l'arquebisbe anglicà emèrit Desmond Tutu, una figura de la lluita contra l'apartheid i a favor de la reconciliació a Sud-àfrica

Segona proposta | **Privilegiar el diàleg**

Fer créixer la unitat passa, primer de tot, per crear vincles de confiança. Ara bé, massa sovint les relacions humanes estan amenaçades per la desconfiança. La violència verbal és cada cop més freqüent en el debat públic i a les xarxes socials, i les pors s'instrumentalitzen. Com podem respondre a aquestes aberracions?

Podem optar per escoltar i dialogar. No es tracta de dir a l'altre que penses com ell si no és el cas, sinó de fer tot el possible per continuar conversant amb aquells que pensen diferent de nosaltres. Intentem fer tot el possible per evitar una ruptura del diàleg.

Proposem-nos de no posar mai una etiqueta a ningú, ni transmetre mai prejudicis. Ningú ha de quedar reduït a les seves accions o opinions. I el desacord, fins i tot radical, es pot expressar sense agressió, tot i que cal admetre que de vegades, en determinades situacions d'injustícia, s'ha d'expressar la indignació.

Hi ha reflexos identitaris que agreugen les divisions a les nostres societats, i això també passa a les comunitats cristianes. En lloc de definir-nos en oposició als altres, ¿podríem desenvolupar una identitat i un sentit de pertinença que no exclogui l'obertura als altres?

«L'amistat més autèntica i més fraternal es pot donar entre homes que pensen de manera diferent sobre temes essencials. Comporta, sens dubte, un element de dolor, però fa que el nostre amic encara ens sigui més estimat.»

Del filòsof francès Jacques Maritain, el 1970

Tercera proposta | ***Fraternitat entre tots***

Fer créixer la unitat implica el rebuig de les desigualtats socials. Algunes polaritzacions tenen l'origen en l'exclusió que pateixen o senten moltes persones o fins i tot pobles sencers.

Amb cristians de totes les Esglésies, amb creients de diferents religions, amb dones i homes de bona voluntat que no creuen en Déu, siguem solidaris amb les persones en situació de precarietat, amb els exclosos, amb els migrants que sovint han tingut vides marcades pel patiment.

Viure la fraternitat comença a la nostra porta. Anem més enllà de les divisions, creem amistat. I veurem com el nostre cor es torna més obert, més ampli, més humà. ¿Som prou conscients que la nostra manera personal de viure pot tenir un impacte a l'altra banda del món?

Per als creients, viure com a germans és inseparable de la fe. Jesús deia: «Us ho asseguro: tot allò que fèieu a un d'aquests germans meus més petits, a mi m'ho fèieu.» (Mateu 25, 40). Amb la seva vinguda al món, el Crist Jesús s'ha unit a cada ésser humà. Ens acostem a ell quan anem cap als que han estat ferits per la vida; ens permeten entrar en una relació més profunda amb Ell.

«El repte més gran ara mateix és com aconseguir una revolució del cor, una revolució que ha de començar per cadascun de nosaltres. Quan comencem a ocupar els llocs més baixos, a rentar els peus dels altres, a estimar els nostres germans i germanes amb aquest amor ardent, aquesta passió que ha portat a la creu, llavors podem dir realment: "Ara he començat".»

De la periodista americana Dorothy Day, compromesa en la defensa dels drets humans, el 1963

Quarta proposta | ***Solidaritat amb tota la creació***

Avui veiem més clarament la unitat de la creació. La interdependència de tot el que és viu ens fa descobrir que, en certa manera, som germanes i germans de tots els éssers. Per als creients, el nostre meravellós planeta és un do que Déu ens ha confiat i que hem de transmetre a la següent generació.

Tanmateix, veiem com l'activitat humana va debilitant el planeta. En els darrers temps, els desastres ambientals i els fenòmens meteorològics extrems han afectat molts llocs del món. Com a conseqüència d'aquestes crisis, cada cop més gent es veurà obligada a deixar la seva terra, esdevinguda inhabitable. Fa dècades que moltes recerques ens han estat advertint de la destrucció de la biodiversitat.

Davant d'aquestes emergències ecològiques, les respostes polítiques, les innovacions científiques i les opcions socials són essencials. Molts joves prenen compromisos valents, però és cert que alguns es deixen portar per la frustració i la ira, cosa ben comprensible.

Tanmateix, no ens desanitem! Sovint és a partir de "gairebé res" que comença una transformació. Per als creients, la fe en Déu estimula el compromís i la confiança en la capacitat de la humanitat per respondre a aquestes crisis. Tots ens podríem preguntar: quin pas concret, per humil que sigui, puc fer en un futur proper per començar o per aprofundir una conversió ecològica?

«Tots nosaltres —siguem qui siguem i on siguem— podem modificar la resposta col·lectiva a l'amenaça sense precedents del canvi climàtic i de la degradació ambiental. Tenir cura de la creació de Déu és una missió espiritual que exigeix una resposta compromesa. Vivim un moment crític. En depèn el futur dels nostres fills i el futur de la nostra casa comuna.»

Crida conjunta del papa Francesc, del patriarca ortodox Bartomeu i de l'arquebisbe anglicà de Canterbury Justin Welby, 1 de setembre de 2021

Cinquena proposta | ***La passió per la unitat dels cristians***

La recerca de la unitat és un repte majúscul per als cristians. Com podem esdevenir ferment de fraternitat si estem dividits entre nosaltres mateixos? En Crist trobem una font única d'unitat (Joan 17, 20-21; Efesis 2, 14). En lliurar la seva vida a la creu, va portar fins a l'extrem un amor que destrueix l'odi i les barreres entre els éssers humans.

L'Evangeli ens crida a superar les divisions i a ser testimonis que la unitat és possible en una gran diversitat. ¿No és aquesta una contribució especialment important que els cristians estan cridats a fer per mor d'una fraternitat en la família humana? Un testimoni com aquest parla més que cap discurs.

L'Evangeli ens porta a conrear l'art de crear la unitat. Tots podem esdevenir artesans d'unitat tot teixint lligams d'escolta i d'amistat allà on siguem.

En el diàleg entre les diferents confessions cristianes, cal prendre's seriosament les diferències que perduren i la recerca teològica és indispensable. Però els diàlegs per si sols no condueixen a la unitat visible.

Per avançar, trobem-nos més sovint entre batejats d'altres Esglésies, en una pregària comunitària centrada en la Paraula de Déu. Qui sap? Potser l'Esperit Sant ens sorprendria... Descobriríem que és Jesús qui ens reuneix i que l'amor de Crist pot resplendir més clarament quan reconeixem humilment allò que ens manca i quan ens obrim a allò que podem rebre dels altres.

«Es tracta de donar i rebre els uns dels altres, i no pas de caure en un relativisme dogmàtic, sinó d'arribar a un punt en què comprenem que l'essencial de la fe apostòlica pot expressar-se de maneres diferents, però convergents. I pel que fa a la resta, confiar i esperar una nova efusió de l'Esperit, tot estant preparats per acollir-la.»

De la teòloga ortodoxa Elisabeth Behr-Sigel, el 1986.

Sisena proposta | ***Deixem que Déu unifiqui els nostres cors***

Fer créixer la unitat demana un compromís de tot el nostre ésser, que comença en el propi cor. Amb les paraules d'un antic salm, la nostra pregària s'eleva cap a Déu: «Que el meu cor tot sencer veneri el teu nom.» (Salm 86, 11)

Per anar cap a aquesta unitat interior, ¿potser de vegades caldria destriar els nostres desigs i acceptar que no podem viure-ho tot? Si tenim moltes possibilitats al davant, mirem de discernir quines ens encaminen més cap a la pau, la llum i la felicitat.

En nosaltres hi ha una profunda set de comunió i d'unitat. Ens ve de Déu, i podem expressar-la amb la pregària. Amb ben poques paraules, restar en silenci, la soledat amb Déu ens ajuda a buscar el sentit de la vida i renovar la nostra disponibilitat per deixar que l'Esperit Sant treballi en nosaltres.

Per aconseguir la unitat del cor, hi ha un camí que sempre és possible: fixar la nostra mirada en Crist Jesús, aprendre a conèixer-lo cada vegada més, confiar-li les nostres alegries i les nostres tristeses. Fins i tot enmig de les dificultats, amb ben poques certeses sobre el futur, podem continuar el nostre camí pas a pas, en la confiança que, per l'Esperit Sant, el Crist ressuscitat ens acompanya sempre.

«Fer silenci és escoltar Déu; desfer-nos d'allò que ens impedeix d'escoltar, de sentir Déu; és escoltar Déu arreu on expressa la seva voluntat, en la pregària i més enllà de la pregària pròpiament dita. Ens cal el silenci per fer la voluntat de Déu. El silenci prolongat per aquesta altra disposició de nosaltres mateixos que tan sovint deixem de banda... o que menystenim per ignorància: el recolliment. Ens cal "recollir" els rastres, les pistes, les invitacions, les ordres de la voluntat de Déu, com el pagès recull la seva collita al graner, com el científic recull el fruit d'una experiència.»

De l'escriptora i assistent social francesa Madeleine Delbrêl, el 1968.